

Изгарям сред мъки. И чезна.
И питам дълбоката нощ,
кой в моята бедна колиба
донесе отрова и нож?
О, господи, падам и гасна.
Заливат ме черни вълни,
и сетния час за разляла
пред мойта колиба звъни.

Прекъсна се земната нишка.
На всички за всичко простих
и сетно помилуй нашепвам
пред твойта светая светих.
И ето: умирам забравен
в кипежа на земните дни.
До мене в колибата само
са моите верни сърни.

Аз падам. Вземи ме, владико,
сред птиците в божия рай,
там де то предвечния пламък
на твоята мъдрост сияй.
Вземи ме и нека, запален
с искрата на твоята мощ,
и аз да горя каго пламък
сред мрака на вечната нощ.

24